

tione consecutus archani. Ostendit quia & nouit
 sp̄s om̄. & ea nobis quæ dī sunt. sp̄s reuelauit. sicut
 reuelauit & filius. Et addidit. Nos autem non
 sp̄m huius mundi accepimus. sed sp̄m qui ex dō est.
 ut sciamus quæ dō data sunt nobis. Quo loqui
 mur. non in suauis humane sapientie uerbis.
 sed in ostensione sp̄s. & uirtute dī. Probatum est
 igitur. quia sicut dī nobis quæ sua sunt. ita & fili
 us quæ dī sunt. ita & iam sp̄s reuelauit. Ex uno
 enim sp̄u. per unum filium. in uno sp̄u scō. boni
 tas & sc̄ificatio. & imperiale ius æternæ tradi
 tur potestatis. Vbi ergo ostensio est sp̄s. ibi dī
 uirtus est. Nec potest esse discretio. ubi opus
 unum est. Et ideo quod loquitur filius. loqui
 tur & pater. et quod loquitur pater. loquitur
 & filius. Unde & desp̄u filius dī dixit. Non enim
 loquatur a se. hoc est non sine mea & patris. com
 munionē. Neque enim diuisus ac se partitus ē
 sp̄s. sed quæ audit loquitur. Audit uidelicet p
 unitatem substantiæ. & proprietatem scientiæ.
 Neque enim foraminibus aliquibus corporalib.